



ХОМЕР ОД НАШАТА ГРУТКА ЗЕМЈА

Од многумина Прличев е оценет како најобразован и најталентиран меѓу македонските интелектуалци на XIX век. Говорел повеќе јазици (старогрчки, говорен грчки, француски, италијански, албански, турски, руски и бугарски).

Во 1860 година, со поемата "Сердарот", напишана на грчки јазик, во мошне силна конкуренција, Прличев победил на анонимниот конкурс и добил Златен венец на поезијата.

конкурсот во наредната година ја напишал поемата "Скендер беј". Но, по веста за смртта на неговиот учител Димитар Миладинов "Вториот Омер" (како што бил наречен), се откажал од сите почести, признанија и стипендии на Грците и се вратил во Охрид, како што се произнел "да загинам или да отплатам за браќата Миладиновци".

Во годините кои следат, по создавањето на Бугарската егзархија во 1870 година, Прличев дошол во судир со владиката Натанаил Кучевишки, кој бил спроводник на големобугарската идеја. Како резултат на тоа, во 1874 година бил присилен да ја напушти Македонија и да замине во Софија. Нешто подоцна станал учител по грчки јазик во Габрово, потоа помошник во библиотеката во Софија, учител во Битола, Охрид и Солун, каде што ја почнал и ја завршил својата "Автобиографија".



ПРОТИВ ГРЦИЗМОТ ВО МАКЕДОНИЈА

Престојот во Охрид го користил за жестока борба против елинизмот, при што наклеветен кај османлиската власт од грчкиот владика Мелетиј, два пати бил затворан, во Охрид и во Дебар.

Охридските години на Прличев 1862 - 1870 биле исполнети со засилен умствен труд, со цел да укаже дека православноста елинска култура била позајмена од други народи и дека не била толку сјајна како што ја претставувале западноевропските историчари.

Од многумина Прличев е оценет како најобразован и најталентиран меѓу македонските интелектуалци на XIX век. Говорел повеќе јазици (старогрчки, говорен грчки, француски, италијански, албански, турски, руски и бугарски).

Како непомирлив борец против грцизмот во Охрид, во 1869 година ја напишал познатата песна "В хиљада и седмстотин шездесет и второ лето", во која укажува на улогата на грчкиот фактор при укинувањето на македонската автокефална црква - Охридската архиепископија, настан кој се случил во 1767 година и кој има несогледливи последици за македонското духовно и национално опстојување.

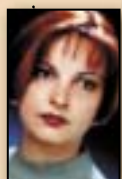
Пишува:

Анита ДИМОВА

По едногодишно учителствување, Прличев се вратил во Охрид и со заштедените пари решил да го продолжи образованието. Се запишал на студии по медицина во Атина. Но, заштедените пари траеле една година и Прличев бил принуден да се врати дома и да ги прекине студиите. Повторно почнал да работи како учител во селото Белица, потоа во Прилеп, а подоцна преминал во родниот град.

**Писок и плач се слушаат од Галичник во Река
Каква ли несреќа ги збра
И мажите и жените, што
сите в тажна ека
ја плачат судбината си зла?**

**Даљ нивите житородни
град пустошен ги фатил,
иљ скакулци ги покрил рој,
иљ султанот даночници ним
пред време им пратил
да збира тежок данок тој?**



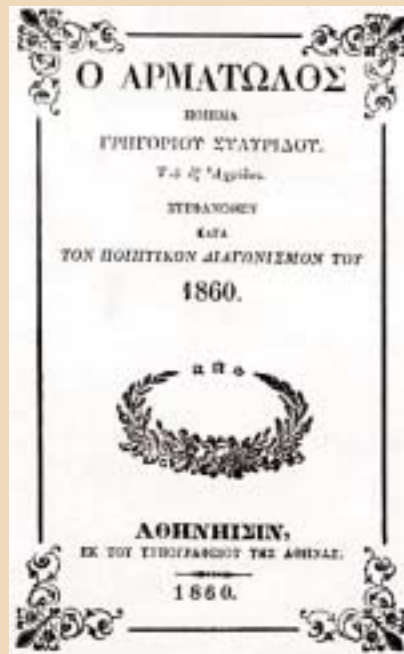
Ова, почитувани читатели е извадок од поемата "Сердарот" ("О Арматолос"), напишана во 1860 година од македонскиот преродбеник - охриданаецот Григор Прличев. Не помалку значајни се и неговите подоцнежни творби: поемата "Скендер беј", "Словата", "Беседите", песната "В хиљада и седмстотин шездесет и второ лето", "Кратката славјанска граматика" и "Автобиографија". Достигнувајќи го совршенството во поезијата Прличев се зафатил со превод на "Илијада" на народен македонски јазик.



НЕПОВТОРЛИВ УСПЕХ

Григор Прличев е роден во Охрид, на 31 јануари 1830 година. На 18-годишна возраст во 1848 година почнал да учи кај Димитар Миладинов, кој тогаш бил учител во Охрид. По завршувањето на училиштето извесно време работел како терзија, а потоа бил поканет за учител во Тирана.

Десетина години подоцна, во 1860 година, со поемата "Сердарот", напишана на грчки јазик, во мошне силна конкуренција, Прличев победил на анонимниот конкурс и добил Златен венец на поезијата. Понесен од наградата, за



ФАКСИМИЛ ОД КОРИЦАТА НА ПРВОТО ИЗДАНИЕ НА "СЕРДАРОТ"

Во 1890 година Прличев се пензионирал. Се вратил во Охрид и по три години починал на шести февруари 1893 година, свечено погребан од своите сограѓани. Неговата "Автобиографија" е отпечатена посмртно, наредната 1894 година.